

Ægteskabet og alkærligheden 3

af Martinus

Alkærligheden vil afløse ægteskabskærligheden • Man kan således begynde at se, at en sådan kærlighedens sfære allerede er nået et vist stykke vej fremad i sin udvikling. Og den vil blive ved med at fortsætte fremad til sin kulmination i menneskets væremåde. Den får mennesket til at elske sin næste, som det elsker sig selv. Men når alle mennesker således udvikler sig til at udstråle en så guddommelig kærlighed til alt og alle, får denne uundgåeligt familiekærligheden, broderkærligheden og kærligheden til ægtefællen til at blegne.

Når hvert menneske udstråler en kærlighed og varme til sin næste, der er større og absolut uegoistisk, bliver ægteskaberne og familiekærligheden jo dermed overtruffet af alkærligheden. Men når der således opstår imellem menneskene en kærlighed, der til sidst langt overstråler familie- og ægteskabskærligheden, bliver denne sidstnævnte form for kærlighed totalt overflødig. Ægteskabsprincippet eller parringsdriften eksisterer som før nævnt kun som en midlertidig organisk struktur, igennem hvilken Guds ånd eller den allerhøjeste livskraft kunne tilflyde væsenerne i mørket, væsener der endnu var totalt uden alkærlighed eller næstekærlighed. Igennem væsenernes organiske struktur som hankøns- og hunkønsvæsener kunne sådanne to væsener af modsat køn udløse med hinanden "parringsakten". Igennem denne akts kulmination oplevede de to væsener en kulmination af en behagsfornemmelse, der ikke kan overtrufes af nogen som helst anden fornemmelse. Denne fornemmelse var intet mindre end livets allerhøjeste livskraft, der gennemstrømmede de pågældende væsener. Denne kraft var intet mindre end Guds ånd. I kraft af denne guddommelige ånd blev væsenerne stimuleret og opmuntret til at leve i mørket. De kunne jo endnu ikke opleve denne guddommelige kraft, dette guddommelige lys som realistisk oplevelse på nogen som helst anden måde end igennem parringsakten med et væsen af modsat køn. Det var den eneste måde, på hvilken de kunne opleve livets allerhøjeste behagsfornemmelse eller oplevelsen af den for dem endnu ukendte guddommelige ånd. De levede jo i mørkets verden. Alle væsener var endnu ganske blottet for alkærlighed. Den eneste vej til

lyset var altså udelukkende igennem parringsvæsenet af modsat køn, og det afkom denne akt også affødte. Alle andre væsener var, som tidligere nævnt, mere eller mindre fjendtligt indstillet. Her måtte væsenerne kæmpe eller leve i krig for at kunne opretholde livet. I modsat fald ventede dem kun døden: En verden af væsener uden noget som helst kærlighedstalent kan kun være et ukærlighedens rige og dermed en mørkets- eller lidelsesverden. Men med alkærlighedens vækst vil den efterhånden træde i stedet for ægteskabskærligheden og menneskeheden bliver i Guds billede efter hans lignelse.

Væsenerne ophører med at være mand og kvinde

Men vi har allerede berørt, at adamsvæsenerne blev omdannet til evavæsener for dermed at blive prædestinerede til at kunne opleve og manifestere mørket og dermed blive udviklet til at leve i lyset. Da de ikke havde spor af alkærlighed, måtte de absolut komme til at skabe og leve i mørket. Men uden Guds ånd igennem parringsakten ville de umuligt kunne leve i mørket. Men der er det guddommelige ved mørket eller lidelserne, at de skaber i mennesket netop kærlighedsevnen. Med denne evnes udvikling vil væsenerne komme til at opleve Gud, ikke bare igennem et væsen af modsat køn, men igennem alle væsener uden nogen kønsbetingelse. Som nævnt er væsenerne under forvandling fra enpolet til dobbeltpolet. Dette betyder, at væsenerne dermed efterhånden ophører med at være hankønsvæsener og hunkønsvæsener. De bliver totalt dobbeltpolede og er dermed hverken mand eller kvinde.

Menneskeheden og verdensskiftet

Når to verdenspoker overskygger hinanden, den ene som degenererende og i forfald og den anden som en begyndende ny tiltagende livsopfattelse og væremåde, er det ikke så mærkeligt, at der hersker stor forvirring blandt menneskene. Menneskene forstår ikke, hvad det er, de er vidne til. De ser, at moralske opfattelser, der før betragtedes som urokkelige livsfundamenter, fundamenter for kultur og retmæssig leve- eller væremåde, nu opfattes som lige gyldige og ignoreres. Disse moralske opfattelser eller religiøse idealer passede engang for den endnu meget ringe begavelse og kulturevne, menneskene i længst forsvunden tid kun var i besiddelse af. Var den moralske forkyndelse givet i en højere form, var den absolut ikke blevet forstået. Men menneskene bliver ikke ved med at stå på det samme trin. De udvikler sig netop fra primitivitet til intellektualitet, fra inhumanisme til humanisme, fra brutalitet til kærlighed. Da menneskene var på det inhumane og brutale stadium og ikke havde talent for andet, kunne det ikke nytte noget at give dem kærlighedsideal. Det var ikke det, de var modne for eller hungrede efter. Alt eftersom udviklingen skridter frem, bliver menneskene mere og mere modtagelige for højere kultur, humanisme og moral. Og menneskeheden bliver da videreført ved de nye moralforskrifter. Og nu er menneskeheden netop inde i den første spæde begyndelse til en sådan ny verdenskultur med dens åndsvidenskabelige syn på Guddommen og det evige verdensbillede. Den ny verdenskultur er endnu kun lige i sin allerførste spæde morgendæmring. **Overordentlig**

mange mennesker, især blandt ungdommen, er allerede modne for modtagelsen af nævnte verdenskultur, men de kender den ikke og har endnu ikke adgang til den. De er derfor tvivlrådige og ved ikke, hvor de skal henvende sig for at få hjælp i denne deres situation. De ved kun, at den overleverede kirkelige religion passer ikke mere for dem. Og den giver slet ikke oplysninger om den organiske forvandling af manden og kvinden, som i særlig grad allerede er nået frem til synlighed midt i virvaret af kulturskiftet.

Bibelens påbud til to verdenspoker

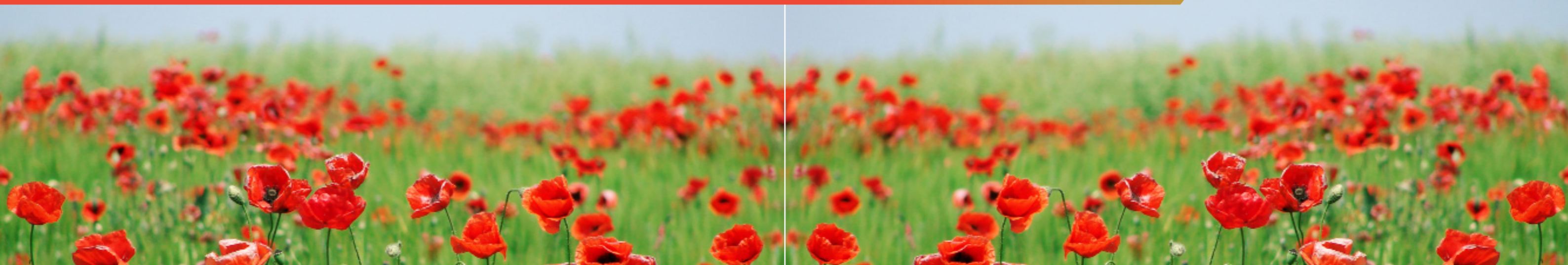
Det er "Evas død", der i særlig grad gør sig gældende. Evas død er det samme som evavæsenernes eller de enpolede væseners forvandling til dobbeltpolede væsener. Dette vil igen sige mandens og kvindens forvandling fra "dyr" til "menneske". Vi ser, hvorledes det feminine område vokser i manden, og det maskuline område vokser i kvinden. Med denne forvandling begyndte allerede menneskelige tendenser at udvikle sig i det fremskredne abevæsen. Men den menneskelige begavelse, som denne polforvandling afføder i væsener, har hidtil kun i særlig grad affødt menneskelige evner såsom intelligens og uintellektuel følelse. Det er denne situation, der har bevirket menneskenes meget fremtrædende udvikling på det materialistiske, videnskabelige område. Polforvandlingen har hidtil ikke i ret høj grad berørt ægteskabs- eller parringsprincippet hos menneskene. Men således er det ikke mere. Alt eftersom lidelserne afføder alkærlighedsevnen i mennesket, begynder denne evne også at

gøre sig gældende i menneskets mentalitet og daglige væremåde. Og vi har altså her den virkelige og absolutte alkærlighed, der er analog med Guds kærlighed. Den er absolut uselvisk. Den søger ikke sit eget. Ved den giver væsenet gerne sit liv for at redde andres liv. At den er det store mål for Guds skabelse af mennesket, kommer til syne i livslovens udtryk: Du skal elske Gud over alle ting og din næste som dig selv. (Mt. 22:37). Denne lov eller dette påbud ville jo være ganske ligegyldigt, hvis ikke der i mennesket udviklede sig netop denne guddommelige evne. Den viser også, at menneskene skal udvikle sig til en anden livsepoke end ægteskabsepoken, en epoke i hvilken man ikke tager til ægte. Lyder der ikke netop et helt andet påbud til mennesker i ægteskabsepoken? – Hedder det ikke netop her: Derfor skal en mand forlade fader og moder og holde sig til sin hustru, og de skulle være ét kød? – Og hedder det ikke til kvinden, at manden er "kvindens hoved". Betyder det ikke netop, at hun er eller skal være ét med ham? – Hvis hun udenfor ægteskabet elsker en anden mand, som hun elsker sig selv, bedriver hun hor og er dermed en utro kvinde. Er det ikke ligeså med manden? – Hvis han udenfor ægteskabet elsker en anden mand eller kvinde, ligesom han elsker sig selv, bedriver han også hor og er utro mod den, med hvem han skulle være ét kød. Vi ser således her, at Bibelen udtrykker en vejledning til to livsepoker. I den ene er det ægteskabskærligheden, der er det højeste påbud. I den anden er det alkærligheden, der er det højeste påbud. Og det er netop udtrykt som den kærlighed, der gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Menneskene befinder sig

således nu imellem to store verdenspoker, en døende, og en der er ved at fødes.

De ulykkelige ægteskabers zone

I nogle mennesker er den gamle verdenspokes idealer og forskrifter endnu meget stærke og livskraftige. Det er altså mennesker, der er stærkt enpolede. For dem er ægteskabet endnu en urørlig helligdom og det højeste lys. Men det kniber for sådan indstillede væsener at finde en partner med samme endnu uudlevede ægteskabsindstilling. **For der er allerede mange væsener, i hvem ægteskabet ikke mere er det eneste saliggørende. Men de kan godt blive forelskede. Og under en sådan forelskelse ser de absolut ikke hinandens virkelige sjælelige Standard. Da er de begge to så seksuelt opladet, at de kun ser og oplever hinanden under parringsakten som gensidige rene, ufejlbarlige engle. At de her næsten ikke hurtigt nok kan blive gift og få samliv er ganske naturligt. Men når de så i nogen tid har haft hinanden seksuelt og en vis mættelse gør sig gældende, og det seksuelle lys blegner, og de dermed får hinanden virkeligt at se, som de er, da bliver dette syn i mange tilfælde en meget stor skuffelse.** Det viser sig undertiden, at den ene part i det indgåede ægteskab er meget, meget ægteskabeligt indstillet, medens den anden part har udlevet ægteskabet næsten til lede. Da er ægteskabet ulykkeligt og ender som regel med skilsmisse. Og de prøver igen og igen at indgå nye ægteskaber, men med samme resultat. Vi ser så mange genvordigheder i ►

ægteskaberne, så mange skilsmisser og så megen ægteskabelig utroskab, at vi har kaldt denne sfære for "De ulykkelige ægteskabers zone". **Det er meget svært for en virkelig ægteskabeligt indstillet person at få en ægtemage, der ægteskabeligt set er på den samme bølgelængde som denne, når forelskelsen er forbi. Væsenet, der er vokset fra ægteskabet, har også svært ved at tage ægteskabsmoralen og de hermed følgende forpligtelser højtideligt, hvis det trods sin tilstand gifter sig. Mange ægtefæller svigter deres ægtefælle og eventuelle børn.**

Der er også væsener, der næsten helt har mistet ægteskabstalentet. De lever derfor i ugift stand. Der kan naturligvis være undtagelser, væsener der er ugifte af andre grunde, men dette er ikke almengældende. Med ægteskabets degeneration opstår der mange afsporinger med hensyn til den seksuelle dyrkelse. Seksuelle pervertiteter af mange slags florerer i stor udstrækning. At kvindelig og mandlig prostitution også florerer under uhæmmet seksualisme er naturligvis også givet. Narkotika og andre åndsnedbrydende gifte får også lettere indpas i mennesker, der ikke mere er forankret i et lykkeligt ægteskab eller i en virkelig bærende, religiøs opfattelse eller moral, men mentalt set sejler rundt på må og få i døningerne af en verdenskulturs undergang, og hvor en ny verdenskulturs kosmiske solopgang endnu kun er i sit første spæde morgengry. Krigens natsorte skygger hyller endnu jorden i mørke.

Alkærligheden gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse

Men selvom menneskeheden lever i kulturopløsning og kaos, myrderi og krig, så er der dog bag denne store kulturomvæltning en solopgang i menneskenes hjerter. Denne solopgang er næstekærlighedstalentets vækst og udfoldelse. Der er jo for længe begyndt at komme til syne i det daglige liv en sympati eller kærlighed, der ikke har noget som helst med forelskelse eller ægteskabskærlighed at gøre. Vi har allerede før nævnt, at der var væsener, der kunne føle intim sympati for væsener af deres eget køn, og at dette også var med til at forvirre menneskenes livsopfattelse under den nuværende kulturændring. Dette nye talents tilsynkomst i den men-

neskelige mentalitet har været uforståelig for den store del af menneskeheden, i hvilken dette talent i sin udvikling endnu ikke er nået så langt frem, at det har givet sig udslag ud over en mere eller mindre almindelig sympatifølelse og hjælpsomhed for mennesker, der er i nød og trang, og som vi allerede har berørt tidligere under afsnittet: "Alkærligheden og himmeriges rige". **Men alkærligheden er ikke et lune eller en midlertidig hjælpehobby, ligesom mange andre hobbyer, mennesker kan have. Den er en absolut voksende, varig virkelighed.** Den udgør det begyndende urokkelige fundament for den kommende absolutte menneskelige bevidsthed, befriet fra al dyrisk og djævlemenneskelig natur. Det vil igen sige: den bevidsthed, der gør det levende væsen til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Når alkærligheden har overvundet ægteskabskærligheden

Hvordan skulle noget væsen blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse uden dette højeste bevidsthedstalent? Kan mennesket i Guds billede eksistere med en stærkt begrænset kærlighedsudfoldelse, en kærlighed der er syndig, når den udfoldes til et væsen, der ikke er ens ægtemage? – Kan mennesket i Guds billede være et væsen, der må være skinsyg og dermed hadefuld? – Hvis en ægtemage ikke er det, er han allerede påvirket af den alkærlighed, der spirer i hans mentalitet og engang skal gøre ham til mennesket i Guds billede. Er det ikke netop alkærlighedens natur "hellere at give end at tage", ligesom det er ægteskabskærlighedens eller forelskelsens natur "hellere at tage end at give"? **Alkærligheden er uselvsk, derfor er den absolut betingelsesløs, medens ægteskabskærligheden, er egoistisk. Den fordrer genselskelse af sit objekt.** I modsat fald udløser den skinsyge eller had mod nævnte objekt. Og fra dette had stammer alt det onde i verden. Man forstår her godt Kristus, der hvor han taler om væsener, der ikke tager til ægte (Luk. 20:34-35-36).

Den begyndende alkærlighed og dens forfølgelse

Mange mennesker er allerede så langt fremme i udvikling, at alkærligheden ikke blot giver sig udslag i almindelig manuel godhed og hjælpsomhed, den begynder at give sig udslag fra et højere plan. Den begynder at skabe

trang i væsenet til udløsning af mere eller mindre intime kærtegn. Den søger udløsning for en sådan varmende kontakt med andre væsener, altså igennem dette at kærtegne. Da det ikke er en ægteskabskærlighed, væsenet søger udløsning for, er den ikke stilet imod noget modsat køn. Det vil altså sige, at dens objekt er ikke noget hankøn eller hunkøn. Det er ikke selve "manden" eller "kvinden", der er det animerende kærtegnobjekt for det udviklede menneske. Det er i realiteten væsenet bag det kvindelige eller det mandlige legeme, der animerer kærtegnslysten. **Men hvordan er betingelsen for en sådan kærtegnudløsning midt iblandt mennesker, hvor den overordentlige store part netop er hankøns- og hunkøns-væsener? – Her er ikke rigtig plads for en alkærlighedens intime kærtegn. Det har da også hidtil ført til et forfærdeligt mørke for de væsener, der begyndte at få dette alkærlighedstalent i sin natur.** Denne kærtegnstrangs objekt er ikke forbeholdt et væsen af modsat køn. Ja den gælder endog i sine begynderstadier særligt væsener af samme køn. Og det er netop dette, der har vakt forfærdelse, hån og spot, bagtalelse og forfølgelse og ligefrem fængsling og straf for sådanne begyndende fra flokken afvigende væsener. ■

"Kan mennesket i Guds billede eksistere med en stærkt begrænset kærlighedsudfoldelse, en kærlighed der er syndig, når den udfoldes til et væsen, der ikke er ens ægtemage?"

Martinus